

ZAGREB

Svi smo prošli nekako ispod krošanja
onih svetih zrinjevačkih platana.
Prima nas Zagreb kao stari znanac, drevni otac,
na vratima kolodvora i tihog Zrinjevca.

A gdje se, čuj, sve nismo rodili?
Što sve od malog svijeta do Zagreba nismo bili?
Zagreb je ublažio našu vrućicu,
Zagreb je ublažio našu dušu,
Zagreb je otkrio u nama nove dubine zvuk.

Zagreb nam je, mislimo, krila dao,
Zagreb nam je, mislimo, misao sređivao,
Zagreb je ušao kao vrijeme u naše biće
i svojom toplinom probudio novo bilje.

Zagreb nam je pružio svoju pozornicu
što su je digli stari u teškoj mucu.
Zagreb je čarobni žrec pod lipom
otvarajuć tajne i širi svijet u nama.

Mi sve naše igre na toj pozornici mogosmo odigrati
mogosmo sve ipak reći,
sve grimase odglumiti,
biti počelo ili razbijena igračka.

Netko je našao budnu sreću, netko podli grob.
Netko je bio lakrdija a netko čast narodu.

Nečujno, netko u boli, netko u radosti,
postadosmo biće ovih ulica,
ovih prostora od Save do Sljemena,
gdje je sve naše ludom vjerom izliveno.
Netko praznih ruku, netko s kuferom
ovdje je progledao i samoga sebe dao:
postajemo još jedan kamen, jedna rana,
u tijelu ovoga grada ne samo svih Hrvata.

I svi skupa, izmireni u irealnoj točki,
stvaramo ono bez čega ne možemo biti
ljudski ljudi za sve ljude. –
Zagreb nam otvara najdraža vrata svijeta.

U TUJEMU SVITU

U tujemu svitu
ka' te izda kripost,
dojdu ti na pamet
stari kraj i lipost.

Do kasna su svitli
stari mrtvi dani.
Di su pisme, tanci?
Bravi rasedlani?

A svi znani judi
u glavu dohodu:
i mrtvi i živi
uzmutu ti vodu.

Ne znaš šta bi tako,
niti šta bi reka.
Jubiš mrtvo; ništa
nova nisi steka.

Kolo tebe pepel,
a slab si, istanjen.
Kako jopet izrest?
Zagropan si i ranjen.

LITO

Na mrkenti sama žena, gola!
Lipo tilo, jantar, tvrda smola.

Je li kipić ovi more sluša?
Je li ogoti od svitlosti duša?

Di je pule? Di je tovar siri?
Vala punte od bonace širi.

Na mrkenti sama žena, gola!
Gledaju je dva oka od vola.

I plaču guste grane od rogača.
Gine more od zlatnega mača.

Gine i škoj, i tilo i bori.
Svuci se, duše! Svitlost! Svitlost gori.

ZVIZDE

Razgoru se digod zvizde
i ulizu u juske oči.
Od zlata se svit pričini
u bonaci – usrid noći.

Pričini se – zlatna žena
iz modrina noći viri
s punun sisun, s toplin mlikun
podojiti svit i zviri.

Ma ki luda zlatna žena
pripada se i uteče...

Di je, šta je? Ko je pripa?

Grubo, grubo jadne jude
nika mora u snu peče.

PO VEJAČE

Po vejače girice su pasi,
črni pasi sklopjenin očima,
obrizani pruti, mokri nosi.

Šta se črnu girice od pasa
priko bandih i krajčice mora!
U čoporu plaču glave lozja.

Na črjenu zemju suze kapju,
na ku travu i zeleno škrapje,
na težaške muzoje i suze.

Po vejače lozje ki pas plače:
sto tisuća loza-pasa suzi,
sto tisuća girica od pasa
priko ravnih laza i ograda,
uz mrkente, još kroz hladne doce...

Ma kad s pupkun loza-pas zalaje,
zaplandeska ki ogan mladica, –
zelen lavež smiriti se neće
dok ne sazre u jematvu grozje,
vino na sve sise škoja brizne.

Po vejače, loza škojun plače,
kako nosi mokre glave suzu.
Priko škoja črni ti se lozje
i ciri se zadnje zinsko nebo.
Po vejače ki pas loza plače.

MA JE LI NAŠE SELO...

Ma je li naše selo najcrnja točka
u ovoj krajini, u ovom sporom hodu?
Ma je li nam selo samo spomenik mračne strasti,
povijest ubojstava, krađe, paleži, pokore, strave,
skup naziva, mitskih imena i jezika
što ga više nitko ne razumije?

Sve dobro su s naše kože svukli,
sve nam kao ratne trofeje raznijeli,
trajno nas u janjičare odvodili,
ostavljajuć nam posni lonac i sulude igre:

s našim pjesmama, s našom riječi,
s našom nošnjom, s našim junacima,
s našim lelekom, s našim smijehom,
oni su, lopovi, pred nama s glumcima
od zabave kao majmuni igrali.

Mi sapeti gledaoci kao glodavci, brate moj,
smijat se moradosmo toj igri, tim našim smrtima.
Naše dugo umiranje, mi u maskama,
u njihovoj igri, u pljački njihovih slugu
morao je biti naš život i naša boja.

Ali – shvaćam vlastitu noć, lutam kroz bregove,
kroz koje i ptice više slabo prolete,
i bježeći tako od misli nisam li možda i ja
najcrnja točka i nakaza za koju nema vrijeme milosti.

DAŽD

Mramorjem južnih groblja pljušti dažd,
mrakoćom zagrađuje dažd pragove
pokorne, more koje ne čujem:
u ploču pretvara otok, sva gorja,
bije toranj, pločnik predvorja.
Vodurine, duhovi, gromade
ispunjavu prastare prostore zavičajne.

Da! Mramorjem južnim pljušti dažd,
ko da se riječ sprema iz davnog stoljeća:
ritmom crepovlja, surih gomila
kroz križe, anđele, kapele,
kroz kutišta, prazne kuće, mrtve staje,
on, dažd, bez milosti dažd, handžar-dažd
plješće kao konjica, kao osvajačka banda
hoda kao crna sloboda,
zatvara jadnu mater zemlju (taj san),
gasi sve što je svijet, svjetlosni dan,
vidik pretvara u sige, i tragediju
postojano i skladno sprema...

... Na nekoj slici, u tami hrama,
sklonjen gladan, tražim vradžbu:
nikog više nema tamo doma.
Sa mramorja južnih groblja, u daždu
gledam sam, i stojim (hm, hm!) kao Sodoma.

JESI LI TI NAIVNOST

Jesi li ti naivnost praskozorna,
ili si misao što se noću otkriva?
Je li ti, skulpturo antičkog mramora,
mitski srhu šumskog obilja,
čekaš moju slučajnost da nađem tablice
s kojih grijeh zvuči mirisnim lijekom,
od zdravlja buja tvoje voće usnulo,
teku iz prašnika zlatni nakiti,
slatki kruh cvate od tvojeg bića,
ulje mirisno tijelom teče?

U nadi psi ovog trga straha,
ove uzurpirane smrti vijeka,
svi psi, psi grizu tvoje zalutale prste,
naslanjaju vučjaci njuške na ramenu,
dažddevnjak-pas leži zelen na grudima,
sluša u predahu pjesmu zlatnog tvog srca,
pjesmu što je kipar usadio u tvoju
dolinu tešku od sjena i ljiljana.

Što si da si, ljepoto usred straha,
ostat ćeš vječito blago, zvuk čuda.
Kakve te sve oči ne vidješe!
Kakve sve misli nisi budila,

i u tjeskobi, i u vedrim vodama!
Meni si bila nova zemlja,
povijest ovog grada, trajna šutnja sova,
pametar prolaznog lišća,
bol izloga i pasa bez gospodara.

Tečeš i lutaš u budućnosti
što je uzalud mračni grabimo,
tečeš sigurno jasna
i stojiš, stojiš – do eksplozije.

STVARAM SEBE

Stvaram te, moja dušo,
od riječi što ih pamtim,
tobom dišem i krećem
ovo moje, takvo biće.

A kakva si to, moja dušo,
ne znam ni u snu reći:
nepoznato ozbiljujem,
nepoznanice rješavam
i tobom tlapnju i zbilju zibljem.

Od riječi stvorena,
ti si, možda, moja dušo,
sve što se može biti,
što je najstrasnije.

Stvaram te, moja dušo,
od riječi, iz riječi, u riječi,
i tobošću dišem,
bivaš moja sobost
i tako bivam Poezija.

TI SIĆUŠNA PTICO

Ti sićušna ptico u kavezu,
kako li to skačeš između tri drvca!
Kako se ljuljaš nad ponorom
a kako se opet priviješ uz šipke od željeza
kao da ih grliš rukama
kad te ljuljanje, tamo-amu,
ili cvrkut ne sjete slobode!

Kako se privijaš uz šipke,
kako vrtiš glavicom kao filozof
i gledaš ko da vidiš vječnost –
dok te odjednom ne privuče opet
malo jedno, malo drugo drvce od željeza.
Ne znaš kako skočiš na zrnje i vodu
koju su ti ljudi ostavili
u tvojoj kući, tvojoj slobodici.

Ti mala ptico u kavezu,
ljudi vole tvoje ropstvo,
ljudi vole tvoj ples i cvrkut,
nježno tvoje perje, čisti kljun,
kao da u svojoj zamazanoj slobodi
vole tvoje čisto ropstvo.

Ti mala ptico u kavezu,
kako je duga tvoja pjesma
i tvoj ples između drvaca i željeza!